

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Στοκχόλμης Σουηδίας

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Μνήμῃ Αὐτοῦ καὶ τῇ Πανηγύρει τοῦ ὁμωνύμου Ναοῦ ἐν Στοκχόλμῃ (21.5.2015)

Ὁ Ἅγιος Ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος Τὸ Ὅραμά Του καὶ τὸ Χρέος μας

† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κοπριανοῦ

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Μακαριουπόλεως κύριε Ἰωάννη·
Σεβαστοὶ Πατέρες, Μητέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·
Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα·

Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!... **Ἡ** Παναγία Μητέρα μας Θεοτόκος καὶ οἱ Μεγάλοι μας Ἀδελφοί, οἱ Χοροὶ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, εἶθε νὰ εἶναι πάντοτε Ὁδηγοί, Προστάτες καὶ Παρηγοριτές μας στὴν πορεία μας πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ μεγάλη Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Θεοστέπων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης μᾶς ἔχει συναγάγει καὶ πάλιν ἐφέτος στὸν ἱστορικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ αὐτὸ Ναὸ τους, προκειμένου νὰ τιμήσωμε καὶ εὐχαριστήσωμε Αὐτούς, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἀμήν!**

* * *

Εἶναι ὄντως ὠφέλιμο καὶ σωτηριῶδες νὰ ἀποδίδωμε τιμὴ στὴν Βασιλικὴ Δυάδα τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἀλλὰ ταυ-

τοχρόνως αποτελεί και μία εξαιρετη
εὐλογία νὰ γίνεται τοῦτο ἐδῶ, σὲ
ἀκρῶρειες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης·
τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν
διέκειτο εὐμενῶς ἔναντι μάλιστα
τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου· τῆς
Εὐρώπης, ἡ ὁποία, ὄχι μόνον ἠρνεῖ-

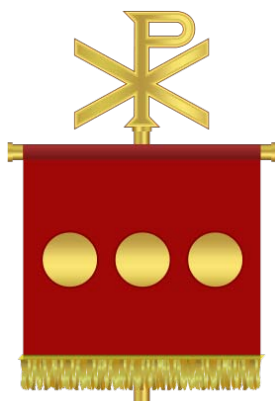
το τὴν δόξα Του ἐν Οὐρανοῖς, ἀλλὰ καὶ
ἐστρέφετο –καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ στρέφεται– ἔναντίον Του μὲ ἐμπαθῆ
προκατάληψι καὶ νὰ βεβηλῶνῃ τὴν κορυφαία αὐτὴ Μορφή τῆς Ὁρθο-
δόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ.

Ἦταν πράγματι θεόπνευστος ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοπόρου τῆς
Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς μας στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, τοῦ πολυσε-
βάστου Ἐπισκόπου μας κυρίου Ἰωάννου, νὰ θεμελιώσῃ τὸ σπου-
δαῖο Ἔργο του στὸν Ἅγιο Ἰσαπόστολο Κωνσταντῖνο, στρεφόμενος
τοιουτοτρόπως μὲ διάκρισι καὶ σοφία ἔναντίον τοῦ *δυτικοῦ ὀρθο-
λογισμοῦ*, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ἐπιστήμης ἔχει συμβάλει στὴν
ἀνάδυσι μιᾶς *νέας βαρβαρότητος*, ἐνὸς ἠθικοῦ ἐκφυλισμοῦ ἄνευ προ-
ηγουμένου.

Ναί, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶναι ἡ Μεγάλῃ Ἱστορικῇ, Πνευμα-
τικῇ καὶ Ἐκκλησιαστικῇ Μορφή, ἡ Ὅποια ἀποτελεῖ μία *Ἀπάντησι*
στὴν ἀθεϊστικῇ, *ἀμοραλιστικῇ*, μαρξιστικῇ, παπικῇ καὶ προτεσταν-
τικῇ λογισύνη τῆς Εὐρώπης· ἦταν καὶ εἶναι μία *Ἀπάντησις* ὄχι
ἀπλῶς τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος τῆς ἀχανοῦς Αὐτο-
κρατορίας, ἀλλ' Ἐκεῖνου, ὁ Ὅποῖος τὸν Δ' αἰ. μὲ συνέπεια λόγου
καὶ ἔργου, μὲ συνδυασμὸ πρᾶξεως καὶ θεωρίας, ἀνατρέπει ριζικὰ
τὴν παγανιστικὴν βάσι καὶ προοπτικὴν τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι,
ἀναμορφώνει ἰσαποστολικά ὀλόκληρο τὸ θεσμικὸ πλέγμα τοῦ δη-
μοσίου βίου καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ διαποτίσῃ αὐτὸν μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ
ἦθος, νὰ καταστήσῃ αὐτὸν *σταυρο-κεντρικὸ καὶ χριστο-κεντρικόν*.

Ὁ Καθεδρικός Ναὸς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς
Στοκχόλμης, στὸν ὁποῖο ἐορτάζομε σήμερα
τοὺς Ἁγίους Ἰσαποστόλους Βασιλεῖς ἀποτε-
λεῖ ἓναν φωτεινὸ *Ἄμβωνα* τῆς Ὁρθοδοξίας, δη-
λαδὴ τῆς Γνησίας Εὐαγγελικῆς Πίστεως, ἀλλὰ
καὶ τοῦ *Ὁράματος* τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ
τὴν δημιουργία τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ

Λάβαρο του Μεγάλου Κωνσταντίνου

της Ευρώπης.

Ἡ Γηραιά Ἥπειρος προσπαθεῖ νὰ εὐτελίση, κυριολεκτικὰ νὰ «ἰσοπεδώσῃ», τὸν Ἅγιον Ἰσαπόστολο· ὀρθῶς ἔχει ἐπισημανθῆ, ὅτι
«κανέννας ἄλλος ἠγεμόνας τῆς Ἐσπερίας δὲν δέχθηκε πιὸ βαρειὲς καὶ πιὸ σοβαρὲς σὲ συνέπειες κατηγορίες, ὅσο ὁ Μέγας Κωνσταντίνος».

Ἡ Δύσις ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀρνηθῆ δύο θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς Μεγάλης Μορφῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου: τὸ **πρῶτο** εἶναι ἡ *Μωρία τοῦ Σταυροῦ* καὶ τὸ *Ἔθος τοῦ Σταυροῦ*· τὸ **δεύτερο** εἶναι ἡ *Ἀλήθεια τῆς Πίστεως* καὶ μάλιστα

ἡ Θεότης τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

• Ὅσον ἀφορᾷ τὸ **πρῶτο**, εἶναι ἀδιάσειστα ἱστορικὰ θεμελιωμένο, ὅτι στὸν Μεγάλο Κωνσταντίνο ἀποκαλύφθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ ἡ θεία προτροπή: «Ἐν Τούτῳ Νίκα»· ἡ *θεοσημία* αὐτὴ ἀπετέλεσε σταθμὸ στὴν ζωὴ Του, ἀλλά, ἐνσαρκωμένη πλέον ὡς *Ἔθος τοῦ Σταυροῦ*, διεπέρασε ὅλη τὴν ζωὴ Του: ὡς νοοτροπία, ὡς θεωρία, ὡς πρᾶξις· τὸ ταπεινὸ φρόνημά Του, ὁ ταπεινὸς λόγος Του, τὸ ταπεινὸ καὶ εὐσπλαγχνικὸ ἦθός Του συνεκλόνιζε τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι μέχρι τότε ὑφίσταντο τὰ ἀποτελέσματα τῆς θηριωδίας τῶν προηγουμένων αὐτοκρατόρων.

Ἄμεσα συνδεόμενο μὲ τὸ *Ἔθος τοῦ Σταυροῦ*, τὸ Ὅποιο ἀρνεῖται ἢ ἐκφυλισμένη Δύσις, εἶναι ἡ αὐστηρότης καὶ ἡ σεμνοπρέπεια τῶν ἡθῶν: ὁ πράγματι διορατικὸς Μέγας Κωνσταντίνος, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι τὰ ἰσχυρὰ ἔθνη καὶ κράτη δὲν καταλύονται ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ ἐκφυλισμὸ καὶ τὴν ἠθικὴ σῆψι, ἐφρόντισε νὰ προσαρμόσῃ τὴν Νομοθεσίαν τῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τὶς Ἀρχὲς τοῦ Εὐαγγελίου· εἰδικά, ἀπαγόρευσε τὴν παλλακεία, ἔλαβε μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ θεσμοῦ τῆς Οἰκογενείας, ὥρισε τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι γιὰ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ διέπραττε τὸ ἀδίκημα τῆς μοιχείας μὲ ὑπανδρὸ γυναῖκα, προέβλεψε αὐστηρότατες ποινὲς γιὰ τὰ ἀδικήματα τῆς ἀπαγωγῆς παιδιῶν καὶ παρθένων, ὡς καὶ γιὰ ἀδικήματα σχετιζόμενα μὲ τὶς γενετήσιες σχέσεις...

• Ὅσον ἀφορᾷ τὸ **δεύτερο**, γιὰ τὴν *Ἀλήθεια τῆς Πίστεως*, εἶναι γνωστὴ καὶ ἀδιαμφισβήτητος ἡ συνεισφορά τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου στὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας νὰ κατοχυρωθῇ ἡ Δογματικὴ Πίστις στὴν Θεότητα τοῦ Λόγου· τόσο κατὰ τὴν Ἀ΄ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (325), ὅσο καὶ μέχρι τῆς Κοιμήσεώς Του (337), παρέμεινε πιστὸς στὸ Ὅμοούσιον τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ σαφέστατα *ἀντι-αρειανιστῆς*.

Ἡ ἐμμονὴ Του στὴν *Ἀλήθεια τῆς Πίστεως* ἐτόνιζε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐμφασι, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο τότε μόνο ἔχει οὐσιαστικὸ νόημα, τότε μόνο εἶναι *Χαρμόσυνο Ἄγγελμα*, ὅταν κηρύττεται καὶ βιώνεται μὲ κέντρο τὸν Ἐσταυρωμένο Θεό, τὸν Σαρκωθέντα-Σταυρωθέντα-Ἀναστάντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅμοούσιον πρὸς τὸν Πατέρα.

Ἡ Δυτικὴ Θεολογία καὶ Φιλοσοφία θέλει σήμερα ἕναν Χριστὸ χωρὶς Θεότητα καὶ χωρὶς Σταυρό... Ἡ Δύσις ξεπέρασε στὴν ἀσέβεια ἀκόμη καὶ τὸν Ἄρειο, ἐφ' ὅσον θέλει νὰ περιβάλη μὲ τὸ χριστιανικὸ κῦρος κάθε διαστροφή καὶ ἐκφυλισμό... Ἡ Δύσις ἀποσιωπᾷ τὸ Μυστήριον τῆς Θεώσεως καὶ Χριστοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ διὰ τοῦ Σταυρο-αναστασίμου Ἡθους τῆς Ἐκκλησίας... Ἡ Εὐρώπη ἐπιμένει σὲ ἕναν Οὐμανισμό, ὁ ὁποῖος γίνεται ὄλο καὶ περισσότερο *ἄχρωμος*, ὄλο καὶ περισσότερο ἀντι-ευαγγελικὸς, ἀντι-σταυρικὸς καὶ ἐν τέλει *ἀντι-ανθρωπιστικὸς*.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου·

Ἡ **Καθεδρικός** μας αὐτὸς Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Θεοστέπων Βασιλέων, μᾶς καλεῖ σήμερα, στὴν Πανηγυρί Του, νὰ ἐμβαθύνωμε ἐτι περισσότερο στὸ *Χρέος* μας: ἐμεῖς, οἱ Ἐνοριῖτες του, ὀφείλουμε νὰ ἀναδειξώμε τὸν Ναὸ μας σὲ φορέα ζωντανό, σὲ πηγὴ ἀείρυτον τοῦ πάντοτε νέου, τοῦ ἀγέραστου Πολιτισμοῦ, τὸν Ὅποιο ὠραματίσθηκε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Ναί, σήμερα ἡ Εὐρώπη χρειάζεται *ἐπαν-ευαγγελισμόν*, μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων τῆς Γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ὅποῖες θὰ *φανερώνουν*, θὰ δίδουν *Μαρτυρίαν* τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας.

Ἡ εὐθύνη μας εἶναι πολὺ μεγάλη ἐναντι τῶν ἀδελφῶν μας τῆς Δύσεως, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ καλοπροαίρετοι νοσταλγοῦν τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡθους.

Ἢ Ὄταν προσκυνοῦμε τὴν ἱερὰ Εἰκόνα τῶν Ἀγίων Ἰσαποστόλων,

μαζὶ μὲ τὰ δύο σεπτὰ Πρόσωπα ἀσπαζόμεθα καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸ στὸ μέσον· αὐτὸς ὁ συν-ασπασμὸς πρέπει νὰ μᾶς ἀφυπνίζη, νὰ μᾶς μεταγγίξη τὴν Οὐσία τοῦ Ὁρθοδόξου Ἰησοῦς, δηλαδή ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας καὶ μόνον ὅταν εἴμεθα ἐσταυρωμένοι, εἶναι δυνατόν νὰ δίδωμε Μαρτυρία Ἀληθείας καὶ Ζωῆς,

«ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ...».

Ἐνας ἀσπασμὸς τῆς ἱεράς Εἰκόνας μὲ τὸ βάθος αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέπη νὰ ψάλλωμε τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων μας ἐν ἐπιγνώσει:

«Πρῶτος πέφηνας ἐν βασιλεῦσι, θεῖον ἔδρασμα τῆς Εὐσεβείας, ἀπ' Οὐρανοῦ δεδεγμένος τὸ Χάρισμα· ὅθεν Χριστοῦ τὸν Σταυρὸν ἐφάνερωσας, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ἐφῆπλωσας· Κωνσταντίνε Ἰσαπόστολε, σὺν τῇ μητρὶ Ἑλένῃ τῇ θεόφρονι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

* * *

Εἶθε οἱ εὐχὲς τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος, Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ († 17.5.2013) νὰ μᾶς στηρίζουν στὴν Ὁρθόδοξη Εὐσέβεια· ἐπίσης, ἡ Δύναμις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νὰ μᾶς ἐνισχύη καὶ νὰ μᾶς δίδῃ ἀσάλευτη σταθερότητα στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν Ὁρθοπραξία.

Νὰ μὴν λησμονοῦμε, ὅτι ἡ λέξις *Κωνσταντῖνος* εἶναι λατινικὴ (Constantinus) καὶ ἀντιστοιχεῖ στὸ ἐλληνικὸ ὄνομα *Εὐστάθιος*· δηλαδή τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰσαποστόλου εἶναι γιὰ κάθε εὐσεβῆ μία συνεχῆς υπόμνησις, ὅτι πρέπει νὰ ἔχει βασιλικὸ φρόνημα, νὰ ἔχη σταθερὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο σημαίνει νὰ εἶναι σταθερός, καλὰ καὶ βαθειὰ ἐρριζωμένος καὶ τεθεμελιωμένος στὸν Σταυρωθέντα Χριστό μας, στὸν Ὅποιο πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

7η Μαΐου 2015 ἐκ. ἡμ.
† Ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ἔτει 346ω
† Ἀπόδοσις Ἁγίου Πάσχα

+

Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!